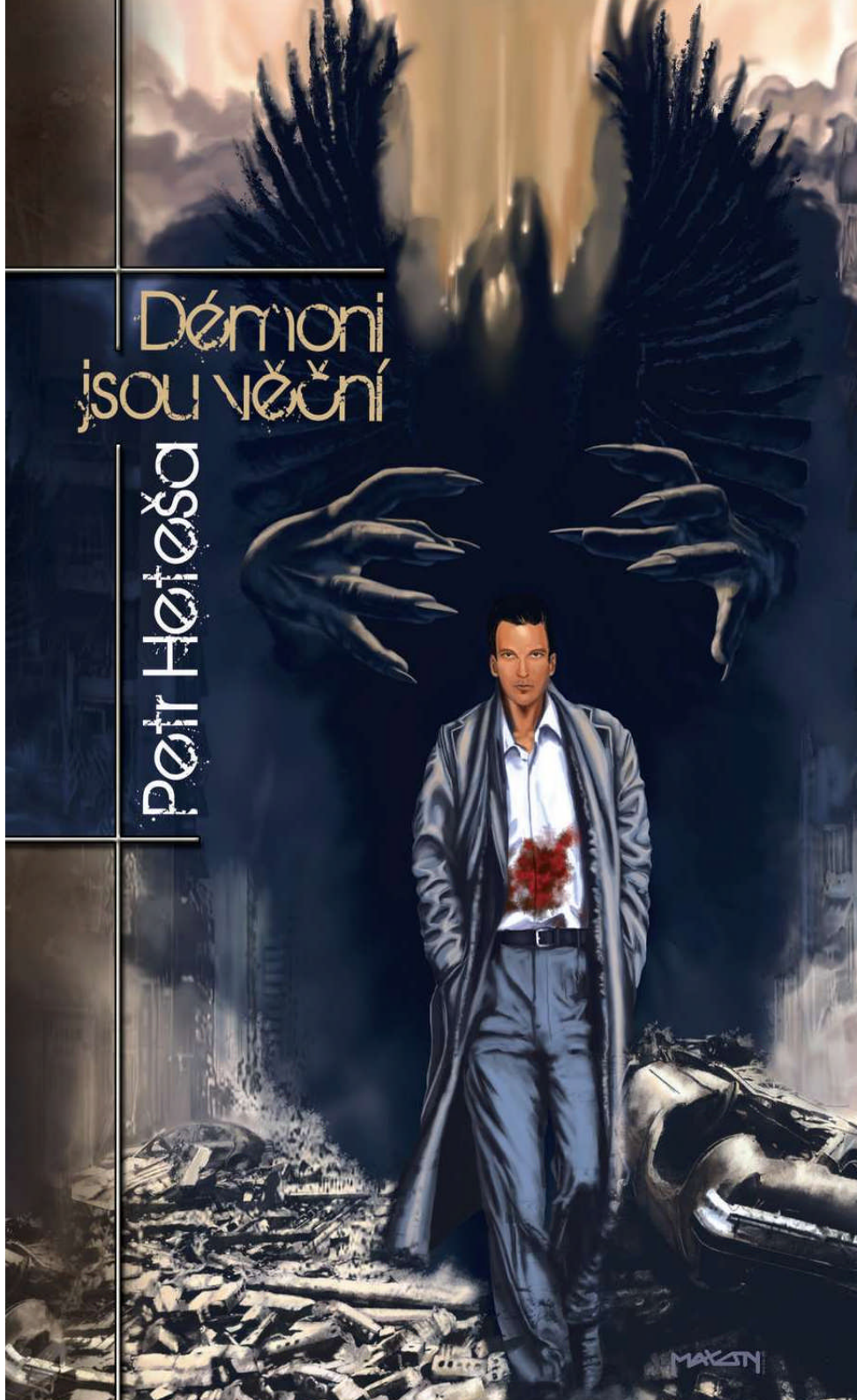


Démoni
jsou věční

Petr Heřeša



MAXON



Petr Heteša

DÉMONI JSOU VĚČNÍ

Copyright © 2009 by Petr Heteša

Cover © 2009 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-92-7 (93. kniha) - formát PDF
ISBN 978-80-86309-93-4 (94. kniha) - formát PDF pro čtečky
ISBN 978-80-86309-94-1 (95. kniha) - formát ePub
ISBN 978-80-86309-95-8 (96. kniha) - formát Mobipocket

Petr Heteša

Démoni jsou věční



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

OBSAH

Lidé	5
Démoni	43
Démoni a lidé	85
Kontakt s minulostí	140
Chyba v datech	183
Otevření hry	231
Kočičí dráčky	286
Kohouti na smetišti	341
Anděl smrti	376
Destrukce	438
Samota v davu	464

I.

Lidé

1.

Nevím, jestli už jste někdy našli chlápka s prostřelenou hlavou a jestli si to vůbec dovedete představit. Ale určitě jste už aspoň někdy ve filmu podobnou scénu viděli. V těch áčkových kouscích stačí úplně malá dírka uprostřed čela, v béčkových pak díra přes půlku obličeje. Já měl před sebou asi céčkový.

Benny seděl na židli za stolem, s rukama bezvládně svěřenýma podél těla, a v hlavě měl obrovskou díru. Nebo spíše místo hlavy měl díru, protože z hlavy toho moc nezbylo. A skutečně to vypadalo jako ve filmu, včetně krvavých cákanců na stěně za jeho hlavou, mezi kterými by určitě bylo možné najít i kulku (nebo spíše granát), která jí prolétla. Bylo to opravdu jako mistrovská práce hollywoodských maskérů a vzhledem k tomu, že od Bennyho už jsem byl zvyklý na leccos, jsem jenom řekl:

„No dobrý... Tak jsem se lekl... Tak už toho nech a běž s tím do hajzlu.“

Jenže Benny do žádného hajzlu nešel a dál tam seděl s obrovskou krvavou dírou místo hlavy a jeho mrtvé, doširoka rozšířené oko, které zůstalo na okraji krvavé propasti, mě pozorovalo, jako bych si tu srandu snad dělal já, a ne on. Ještě že Jessica má dovolenou, protože kdyby ho takhle viděla, tak to s ní možná fakt sekne.

Otočil jsem se k němu zády, zapnul rychlovarnou konvici a ze sekretáře vzal hrníček, do kterého jsem nasypal dvě plné lžičky

Davidoffa. Zbožňoval jsem silnou kávu. Kávu, ve které dvě třetiny hrnečku zabíral lógr a zbytek byla voda. Vlastně to byl jenom vodou nasáklý lógr. Benny pořád dělal jakože nic, a když konvice vypnula, zalil jsem si šálek a otočil se zpátky k němu. Ani nemrkl. Já bych tak dlouho nemrknout nevydržel.

„Tak jo... tak jsi mě dokonale vytočil. A teď zase vytočím já tebe,“ řekl jsem, vytáhl z kapsy mobil a navolil POLICIE.

2.

Poručík Robins neměl vlasy, zato měl obrovité tělo. Dvěma se stěží protáhl a tvářil se, že chlapů s prostřeleným obličejem vídá několik za týden a tohle je dneska jeho druhá položka. Kamenný výraz v jeho mrzuté tváři mu vydržel do doby, než se mu zvedl žaludek, což bylo asi dvacet vteřin. Ukázal jsem mu, kde je koupelna, a on měl co dělat, aby ho tam ty jeho subtilní nohy vůbec včas donesly. Do kanceláře mezitím vstoupili další dva uniformovaní policisté, kteří už se netvářili tak sebevědomě jako jejich obří šéf, ale žaludek měli rozhodně stabilnější.

„A do prdele,“ řekl mladší a starší ho doplnil:

„Kurva...“

Z fleku by mohli psát scénáře telenovel se skvělými dialogy. Nesporně by vytvořili sešnanou autorskou dvojici.

„Vy jste ho našel?“ zeptal se pak starší.

„Jo...“ řekl jsem a usrkl trochu lógru Davidoffa.

„Ale nezastřelil jste ho.“

Pokrčil jsem rameny a řekl: „Mám dojem, že ne.“

Z koupelny se vrátil zelený poručík Robins.

„Promiňte, pánové, ale včerejší husa mi asi nějak nesedla.“

„Jasně šéfe,“ poznamenal mladší a vytáhl z náprsní kapsy blok a propisovací tužku. Asi zapisovatel.

„Hýbal jste tu s něčím?“ zeptal se Robins, posadil se na židli a utíral si zpoceně čelo.

„Akorát s konvicí a šálkem, co mám v ruce.“

„Vražedná zbraň?“

„Myslíte šálek?“

„Ne, kurva. Jestli jste ji tady někde nenašel.“

„Nenašel. Ale je fakt, že jsem ji ani nehledal.“

„Miku, zavolej Harrymu, ať nám ho převezou na pitevnu. Předtím tu chci ale mít koronera a pak Lessingovou z laborcky. A zavřete mi celý patro.“

„To půjde asi těžko. Sídli tu ještě dvě firmy,“ poznamenal jsem.

„Seru na firmy. Tak si vezmou neplacené volno. Než to tu projdem, chci mít vyklizený a zavřený celý patro. Franku, zařídíš to.“

„Jasně.“

„Vy jste ho znal?“ vyštěkl na mě Robins a povolil si pásek u kalhot. Břicho asi ještě pořád nebylo v pořádku. Husa tlačila.

„Jo... Je to můj společník. Benny Graham.“

„A vy jste?“

„Lenny Grimwood. Naše firma se jmenuje LENNY A BENNY.“

„Teď už jenom Lenny,“ prohodil Robins a podíval se na Bennyho s dírou v hlavě.

„Máte na někoho podezření?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ztratilo se něco?“

„To ještě nevím, ale zatím to nevypadá.“

„Tak proč ho odstřelili?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nějaké rozpory se zaměstnanci?“

„Máme jenom jednoho.“

„Jednoho?“

„Jo. Jessiku Hassellovou. Sekretářka. A nepředpokládám, že by mezi nimi mohly být nějaké rozpory. Spíš naopak. Mám dojem, že ji klátil.“

„Cože?“

„Nic. To bylo jenom mimo protokol. Prostě vztahy mezi slečnou Hassellovou a Bennym byly velmi přátelské.“

„Takže s ní chrápal.“

Jenom jsem pokrčil rameny.

„Budeme si muset vzít vaše otisky prstů.“

„Jasně.“

Asi se hodně díval na CSI: NEW YORK.

3.

Co se vlastně stalo, jsem si uvědomil až na Connely Street, kde sídlilo oddělení kriminální policie města Baltimore. Vzali mi nejen otisky prstů, ale taky veškeré rozměry, naskenovali mě zvenku i zevnitř, dokonce mě protáhli nějakým tomografem či co a udělali si snad i přesnou kopii mého mozku. Bennyho prostřelená hlava byla označena katalogovým číslem KL458-1256, které dostala na starost vyšetřovatelka Margaret Wilbuřová. Ženská, která před nějakými sto lety mohla být i krásná.

Došlo mi, že z LENNY A BENNY PRODUCTION opravdu zbylo jen to LENNY, a můj mozek byl pořád jakoby divně zablokovaný, jelikož tuto zcela novou informaci prostě odmítal přijmout.

Nechci tvrdit, že jsme byli nějaké absolutně zářící hvězdy, ovšem je fakt, že v rámci Baltimore a jeho poměrně širokého okolí jsme byli skvělí. Dokonce se dá říci, že nejlepší, a měli jsme dokonce objednávky i z Washingtonu, New Yorku a Philadelphie. Jednou jsme dělali i pro Detroit. Byla to svatba místního magnáta z automobilového průmyslu. Svatba pro čtyři sta lidí a vlastní oddací akt se odehrál v horkovzdušném balonu nad Berthamským jezerem. Dokázali jsme zajistit skutečně všechno. Slavnostní akce, recepce, koncerty od vážné hudby až po punkovou, bombastické výroční akce, večeri se senátorem, líbánky na letadlové lodi, dinosaury, princezny i čaroděje.

Naší chloubou byly neobvyklé zážitky typu koupel v akváriu se žraloky, slaňování chladicí věže atomové elektrárny, cesta parní lokomotivou napříč Spojenými státy, noc v hrobce se skutečnými kostlivci. Pro jednoho milionářského synka jsme dokonce nechali v Nevadské poušti vytvořit z kamenů obří srdce o průměru pět kilometrů i s monogramy a propíchnuté šípem, které pak ukázal z vrtulníku (ten jsme pochopitelně také zajišťovali my) své lásce, šestnáctileté studentce gymnázia. To srdce skládalo šedesát lidí

měsíc a materiál jim navážela čtyři těžkotonážní auta. Stálo to půl milionu a jeho láska prý byla maximálně spokojená, i když z toho moc neviděla, jelikož se celý let ve vrtulníku líbali.

Pokud jste kontaktovali naši firmu, mohli jste mít cokoli, na co jste si vzpomněli. Tedy pokud jste měli dostatek peněz, pochopitelně. Jenže co teď? Vypadalo to, že Bennymu díru z hlavy už nikdy nikdo neodpáře.

Margaret Wilburová, vyžilá víla dostávající se pomalu do stádia mladé čarodějnice, si nahrála mou výpověď jak na mikrofon, tak na kameru a sdělila mi, že bych určitě v nejbližších čtrnácti dnech neměl opouštět město a být jim kdykoli k dispozici.

„Takže teď můžu jít?“ zeptal jsem se.

„Ještě mi řekněte: co ta Hassellová?“

„Je to naše sekretářka.“

„To už vím. Ale nemůžeme ji sehnat.“

„Jasně. Vzala si tři dny dovolené.“

„Kdy?“

„Dnes ji začala.“

„Takže bychom ji sehnali kde?“

„To nevím. U nás není povinností zaměstnanců sdělovat, kde pobývají na dovolené. Možná je někde v Karibiku. Nebo jenom o dvě ulice dál. Nebo já nevím kde.“

Zašklebila se, jako by ji rozbolely zuby. Ale šileně.

„Není to zvláštní, že zrovna v den, kdy si vaše sekretářka vezme dovolenou, je zabit váš společník?“

„To jako myslíte, že ho zastřelila Jessica?“ zeptal jsem se udiveně.

„To jsem neřekla. Jenom jsem se zeptala, jestli vám to nepřipadá zvláštní.“

„Nepřipadá.“

Pak nastala odmlka, během níž si ťukala do notebooku poznámky. Nebyla mi vůbec sympatická. Možná byla výkvětem baltimorských detektivů, nicméně já měl dojem, že její úkol byl spíše pouštět hrůzu, a vůbec bych se nedivil, kdyby každým okamžikem začala odříkávat zaklínadla a na rameně se jí objevila černá kočka.

Chtěla po mně také seznam všech našich klientů za posledního půl roku, což jsem jí ovšem odmítl dát s tím, že je to obchodní tajemství a že některé zakázky, které jsme s Bennym realizovali, byly opravdu docela choulostivé, což ta vznešená madam vůbec nedokázala pochopit.

„V jakém slova smyslu choulostivé?“

„Některá přání našich klientů prostě byla ryze soukromá a velice extravagantní a my jsme se zavázali mlčenlivostí. Co kdybych vám teď řekl, že váš policejní ředitel si pro sebe objednal nevěstinec o dvanácti pokojích a během noci stačil navštívit úplně všechny?“

„Pan major Stomayer?“

„To byl pochopitelně jenom příklad, abyste pochopila smysl slova choulostivý.“

„Tady jde o vraždu, pane Grimwoode.“

„Věřte, že já jsem ten první, kdo by chtěl znát jeho vraha. Protože už teď mi je jasné, že celá naše slavná firma jde do hajzlu. Prostě nás někdo položil. Bez Bennyho jsem nikdo.“

„Právě proto potřebuji znát vaše poslední klienty. Možná jste někoho naštváli, možná někdo nebyl spokojen s vašimi službami tak, jak si představoval, možná...“

„Zapomeňte na to, dámo. Neznám nikoho, kdy by nebyl s našimi službami spokojen.“

„Jste docela sebevědomý.“

„A mám proč. Prostě jsme fakt nejlepší.“

„Aha,“ řekla povýšeně.

Naštvala mě.

„Tak hele... až budete vdávat dceru... nebo vlastně vnučku či pravnučku, dejte vědět. Když na to budete mít, necháme vám unést nevěstu přímo od svatební tabule. A nebude to jen tak ledajaký únos, protože ho provede speciální zásahová jednotka baltimorské policie. A ženichovi pak poskytneme federální jednotku SWAT, aby ji mohl zachránit. Nashledanou, paní vyšetřovatelko.“

4.

Otevřel jsem si láhev skotské a posadil se na terasu. Měl jsem být v osmnáctém patře, tedy předposledním, na Horse Gate a celé Baltimore jako na dlani. Moc hezké město. Ovšem pokud jste byli nad ním. Jestliže jste byli v něm, bylo nesnesitelné. Možná bych měl zavolat Jessice Hassellové, naší dobré osmadvacetileté firemní duši. Naší kancelářské sedmikrásce a kávové kočičce. Dnes měla první den dovolené. Ovšem proč jí kazit zbytek? Na Bennyho smrti to stejně nic nezmění a věřil jsem, že to pochopí, když jí zavolám až třetí den večer. Pokud si to teda nenajde někde na netu nebo to nezhlédne v dnešních nočních zprávách, kde to určitě bude, protože jsme skutečně nebyli žádní šmudlalové, ale docela věhlasná firma. Alespoň v povědomí horních pěti tisíc. Je jasné, že dělníci od pásu si nás nikdy na nic objednat nemohli.

Bennyho smrtí je s tím konec. Bennyho smrtí se všechno změnilo. Zničehonic. Dokonce jsem si všiml, že se změnilo i město. Najednou mi celé rozsvícené Baltimore pode mnou připadalo jako Batmanovo město. Najednou bylo ponuré, zlověstné, děsuplné, zvrácené, kruté. Millerovo Sin City. Jeho vertikály byly daleko gotičtější než obvykle a chyběli tam jenom poletující netopýři.

Bennymu někdo prostřelil hlavu.

Nechápal jsem to. Skutečně, když jsem na policii Wilburové říkal, že neznám nespokojeného klienta, mluvil jsem pravdu. Děkovných dopisů jsme měli plnou šatní skříň, a pokud se opravdu někdy stalo, že měl proti naší práci někdo námitky, tak ať už byly oprávněné, či nikoli, dostal výraznou slevu. Je totiž jasné, že když si třeba na slavnostní recepci objednáte opravdového živého slona indického, může vám třeba poslintat úplně nový frak za tři tisíce dolarů. A vysvětlíte pak klientovi, že ten pitomý slon měl ve smlouvě slintání přísně zakázáno.

Fakt jsem to nechápal. Chyběl mi jakýkoli motiv. Benny prostě neměl nepřátele. Přesto ho někdo chladnokrevně popravil. Jinak se to nazvat nedalo. Znali jsme se patnáct let. Začínali jsme spolu úplně od nuly. My sami jsme totiž tenkrát byli dvě velké nuly. A firma, kterou jsme z té nuly dokázali vyplatit, byla fakt skvělá a prosperující.

Říkali jsme si s Bennym všechno. Neměli jsme před sebou tajemství. Alespoň já si to až dodneška myslel. A teď to vypadalo, že Benny přece jenom nějaké to svoje malé tajemství měl.

5.

Probudil mě telefon ráno o půl osmé. Nějaký Gendall z firmy MANEST.

„Vy jste Lenny a Benny?“ zeptal se mě rozčilený hlas.

„Já jsem Lenny,“ řekl jsem rozespale.

„Tak heleďte se... na Batista Square mám teď čtyři nákladáky naložené pískem. Měly to tam složit, jenže nějakí debilové z městské policie mé lidi ohrožují pistolemi a vyhrožují jim, že jestli to tam opravdu vyklopí, tak je postřílí.“

„Jste si jist, že voláte na správné číslo?“

„Kurva, jestli jste aspoň jeden z těch Lenny a Benny, tak jo.“

„Vypadá to, že jsem jeden z nich.“

„Tak jste si to objednali. Před deseti dny. Mám před sebou objednávku.“

Chvilku mi trvalo, než jsem se dostal do obrazu. No jasně. Turnaj o Pohár starosty v beach volejbalu. Na náměstí Batista Square. Dneska měli navážit písek. Do prdele. Klasická byrokracie místní radnice. Rozhodne se uspořádat turnaj na jednom z hlavních náměstí, akorát to zapomene dát vědět městským poldům.

„No dobrá. Ať chlapi s tím vyklápěním ještě půl hodiny počkají. Zavolám tam.“

„Doufám, že mi je zatím ti debilové nepostřílejí.“

„Máte je pojištěné?“

„Jděte do prdele...“

Potom zavěsil. Hezký začátek dne. První, co jsem si uvědomil, bylo, že Benny neexistuje. Velmi skličující pocit. Rozdýchával jsem to asi dvě minuty a pak zavolal na radnici, kde to vzala nějaká holka stejně rozespálá jako já. Nesporně měla děsně krásnou noc, určitě hezčí než já, nicméně ráno pro ni bylo asi příšerné.

„Prosím... radnice Baltimore,“ ozval se slabý holčičí ospalý hlásek, jakoby nějaké víly tvořené jenom jemným mlhavým oparem.

„Dobrý den. Lenny Grimwood z Lenny a Benny.“

„Jaké máte přání?“ ozvalo se odněkud z ranního rákosí u jezera.

„Navážíme písek na Batista Square kvůli turnaji v beach volejbalu.“

„To je všechno?“

„Není to všechno. Nějací vylízaní městští strážníci tam brání nákladřákům písek složit. Potřebuji mluvit s jejich šéfem nebo přímo se starostou, aby si to nějak zařídil.“

„Spojím vás na sekretariát městské policie.“

„To bude skvělé.“

„Nashledanou, pane, přeji příjemný den,“ oznámila malá ranní víla a upadla opět do hlubokého spánku. V telefonu to pak rachtalo, jako kdyby se bortily skály. Potom se ozval rázný hlas:

„Merrock... co si přejete?“

„To je vedení městské policie?“

„To nejvyšší.“

„Výborně, pane generále. Já jsem Lenny Grimwood z Lenny a Benny. Navážíme písek na náměstí Batista a vaši muži s tím mají nějaký problém.“

„Jaký problém?“

„Chtějí postřílet řidiče nákladřáků.“

„A co že tam děláte?“

„Skládáme písek. Má tam být volejbalový turnaj.“

„To jste se asi zbláznili, ne?“

„Objednal si to starosta a složil nám zálohu deset tisíc.“

„Starosta si u vás objednal, že máte zavést náměstí pískem?“

„Přesně tak.“

„Jste si jistý?“

„Stoprocentně.“

„A nebyl s'atej?“

„Po tom jsem nepátral.“

„Ověřím to.“

„To udělejte. Ale rychle, prosím vás. Protože za půl hodiny ho tam začnou sypat a ti vaši skvělí hoši je v tom případě chladnokrevně postřílejí.“

„No jo... asi je tam Keren. On je takový horkokrevný a hned ho všechno vytočí. Pořád jsou s ním nějaký potíže.“

„Takže to zajistíte?“

„Jasně že jo. Nashle.“

Ještě jsem ani nestačil položit telefon, když se mi znovu rozdrnčel v ruce. Jessica Hassellová. Panebože. Znova mi před očima vyvstal včerejší obraz prostřelené Bennyho hlavy. Váhal jsem, jestli to vůbec vzít, ale jenom chvíli.

„Ahoj, tady Jessica.“

Jasně že tam byla Jessica, když mi to před chvílí displej oznámil.

„Ahoj.“

„Je to pravda...? Četla jsem to teď na netu,“ oznámila mi roztřeseným hlasem.

„Jo... je to pravda.“

„A nebo si zase děláte jednu z těch svých blbých a pitomých prdelí.“

„Bohužel to není žádná z našich prdelí.“

„Nevěřím ti.“

„Je to pravda... Jessiko.“

„Není to pravda...“ ozvalo se v telefonu vzdorovitě a mně bylo jasné, že se každou chvíli rozbřečí. Ta chvíli nastala hned další vteřinu.

„Hele... možná bychom se měli sejít,“ řekl jsem a poslouchal tlumené vzlyky. Neměl jsem se ženskýma moc zkušeností, zvláště pak s brečícíma, a tak jsem nevěděl, co bych měl říct. Tak jsem jenom poslouchal vzlyky a trvalo to asi minutu, než byla schopna říct:

„Víš to jistě?“

„Co jestli vím jistě?“

„No, že je Benny mrtvý.“

„Vím to jistě, Jessiko. Našel jsem ho a sám to hlásil policii. Je totálně mrtvý. Nadobro a navždycky.“

„To nemůže být pravda.“

„Kde jsi? Přijedu za tebou.“

„V New Yorku.“

To bylo trochu z ruky. Sakra.

„Nemohla bys přijet ty? Já slíbil vrchní komisařce, že se nehnu z města. Ostatně, taky by tě ráda viděla.“

„Kdo by mě rád viděl?“

„Policie.“

„A proč, proboha?“

„Vypadá to, že zatím jsme my dva jejich jediní podezřelí.“

„Cože...?“ další záchvat pláče. Dobrých dvacet vteřin.

„To ta čůza z AMRUBBISH.“

„Jaká čůza?“

„Mně se od začátku nelíbila. Kráva jedna.“

„Asi víš něco, co já nevím. Kdy můžeš přijet?“

„Odpoledne. Mám přijít do kanceláře?“

„Tam nás asi ještě nepustí. Ke mně domů.“

„K tobě domů?“ zeptal se překvapeně ubrečený hlas na druhé straně.

„Jo.“

„Ještě nikdy jsi mě k sobě nepozval,“ řekla jakoby vyčítavě.

„Udělám výjimku.“

„Díky, Lenny. Dám ti vědět, až budu v Baltimore.“

Pak zavěsila.

Jasně že jsem Jessiku nikdy nepozval k sobě domů. Zastával jsem heslo *co je v domě, není pro mě*. Aspoň jsme tak byli s Bennym dohodnuti. I když si nejsem jistý, jestli Benny v poslední době tu dohodu dál držel, nebo ji vzdal. Ale co to říkala Jessica o čůze z AMRUBBISH?

Byl to náš klient. Šestá nejbohatší firma ve Spojených státech a jedenáctá na světě. Vlastně největší klient, jakého jsme kdy měli. Ale na žádnou čůzu jsem si v té souvislosti nevzpomínal.

Telefon se mi v ruce znova rozdrnčel. Hugh Tenac. Do prdele. Teď mi určitě budou kondolovat všichni stálí klienti a subdodavatelé. Vypadalo to na opravdu rušný týden. Musel jsem mobil vypnout.

6.

Na devátou hodinu jsem byl domluvený s policií, že se dostavím do naší kanceláře na Geffen Avenue, abych prověřil, jestli se něco ztratilo. Měli jsme pronajatých dvě stě metrů čtverečních ve čtvrtém podlaží celoskleněné budovy. Byla to dobrá adresa, která v kombinaci s barákem jasně naznačovala, že nejsme žádní buršové, ale skutečné jedničky. Byl to už náš pátý pronájem. Začínali jsme na předměstí na sídlišti v bývalé prádelně.

Zaparkoval jsem v podzemních garážích vedle Bennyho sportovního pontiaku, který pořád byl na svém místě. Vlastně to bylo firemní auto. Co s ním teď bude? Ještě mi ani trochu nedocházelo, co všechno bude třeba zařídit a jestli vůbec firma má šanci běžet dál. Rozhodně jsem se těmito myšlenkami zatím nechtěl zabývat, i když jsem věděl, že dříve nebo později budu muset. Ale raději později.

Vyjel jsem výtahem do čtvrtého patra. Před prosklenými dveřmi do naší kanceláře byla ještě pořád natažená žlutá páska vymežující prostor se zákazem vstupu. Padla na mě deprese. Věděl jsem, že Bennyho tělo už bude pryč, ale přesto mi po zádech přeběhl mráz, když jsem do naší velkoprostorové kanceláře vstupoval. Krvavé cákance na stěně za Bennyho židli pořád ještě byly. Došlo mi, že samy neslezou.

Celou další zeď firmy tvořila skleněná stěna obrácená na západ a těch dvě stě metrů podlahové plochy nebylo nijak rozděleno příčkami, pouze nízkým nábytkem. Takže přestože jsme měli stůl každý na jiném konci, všichni tři jsme se vždycky viděli. Jessica zařídila, že v interiéru byla spousta kytek, mnohdy se pnoucích až ke stropu a pak ještě pod stropem, takže to možná trochu připomínalo botanický skleník. Jessica zbožňovala kytky a my s Bennym jsme proti tomu nic nenamítali, tedy pokud nám na klávesnici nepadaly uschlé květy a po monitoru nelezly mšice. Když jsem ale opět překročil práh naší kanceláře, měl jsem dojem, jako by i kytky cítily, že se tu stalo něco hnusného. Jako by ztratily barvu, jako by byly povadlé, smutné a bez života.

Margaret Wilbuřová seděla na mé otočné židli jako doma a listovala si mým stolním kalendářem. Docela mě to naštválo, i když

v mých poznámkách se stejně nemohla vyznat. Navíc mé nečitelné písmo nikdy nemohla přečíst, jelikož se blížilo spíše japonským znakům než latině. Mnohdy jsem ho nepřečetl ani já. Po kanceláři se pak pohybovali další dva chlápci v civilu.

„Dobrý den, pane Grimwoode,“ řekla Wilburová a postavila kalendář zpátky na stůl. Na mé židli ale zůstala sedět pořád. Dneska na sobě měla temně modrý kostým s obrovským límcem a vypadala, jako by se právě vrátila z plesu upírů.

„Takže se tu porozhlédněte a řeknete mi, jestli něco postrádáte, či nikoli. Sahat už můžete na všechno, otisky jsme sejmuli.“

„I na vás?“ zeptal jsem se, protože mi na ten bonmot přímo nahrála, a teprve potom si uvědomil, že v jejím případě bych si moc neužil.

„Vidím, že humoru máte pořád ještě dost. Jenom aby vás nepřešel.“

„Promiňte... to mi jen tak ujelo. Byli jsme zvyklí s Bennym vést velmi lehkou konverzaci.“

„Možná právě na ni dojel.“

„Takže bych mohl dopadnout stejně,“ řekl jsem a procházel se mezi nízkými skříňkami, na kterých stály květináče s kytkami. Wilburová to nekomentovala. Přešel jsem k Bennyho stolu. Dřevořezba leguána byla na svém místě, stejně jako dvoumetrová žirafa postavená na zemi hned vedle. Benny si potrpěl na blbosti. Na stole měl kulaté akvárium plné písku, o kterém tvrdil, že je ze Sahary, ale byl z Jeromsových stavebnin. Vedle pak měl položený opálený kus šutru z Etny a dlaždici vyloupanou z dóžecího paláce někde v Koreji (šutr byl z jeho krbu a dlaždice z parkoviště na Dark Bentle).

Otevřel jsem jednu ze skříní. Byla zaskládaná tlustými šanony. Bez jakékoli mezery. Nevypadalo, že by se něco ztratilo. Přešel jsem k protější stěně a sundal obraz Keitha Haringa s chlápkem, který měl přirození zastrčené v psím zadku. Jessice se obraz nikdy nelíbil a Benny ho koupil schválně. Stál pět tisíc dolarů. Za ním byl ve zdi trezor. Vyťukal jsem na klávesnici příslušný kód pro odblokování alarmu a pak další kód na otevření trezorových dveří.

Složka klientů s plnými mocemi byla na místě na horní polici. Zběžně jsem ji prolétl a nepřišel na nic, co by chybělo. Na spodní polici ležely tři obálky. Ty se mi před Wilburovou zrovna kontrolovat nechtělo, protože v nich měly být černé peníze nezahrnuté do účetnictví. Ale nic jiného mi nezbylo. Prohlédl jsem každou zvlášť. Peníze jsem nepočítal, ale vypadalo to, že vše souhlasí. V první dvacet tisíc dolarů, ve druhé padesát a ve třetí taky padesát.

„Trezor vyloupen nebyl,“ řekl jsem suše a vrátil obálky na místo. Zavřel jsem těžká pancéřová dvířka a znovu aktivoval alarm. Přešel jsem k Bennyho stolu, zlověstnou čarodějnickou postavu Wilburové pořád za zadkem. Otevřel jsem horní zásuvku. Moc jsme se navzájem ve svých stolech nehrabali, takže jsem vlastně ani nevěděl, co by v ní mělo být.

Benny tam měl tři klientské složky, pod nimi krabici doutníků, kterou od někoho dostal, a pak dvoje staré noviny. Asi s nějakým článkem, který se zmiňoval o nás. V zásuvce pod ní ležel načatý karton camelek a další složky s papíry, asi dost pravěké, protože na jedné bylo napsáno KEIM, pro které jsme naposled dělali někdy před třemi lety. V úplně spodním šuplíku pak teplé ponožky, dva balíčky prezervativů (Sakra, proč je měl v kanceláři? Že by přece jenom Jessica?) a dvě knížky, obě detektivky. Zavřel jsem zásuvku a jenom pokrčil rameny.

„Nic?“ zeptala se zklamaně Wilburová, která si zjevně přála, aby nám ukradli aspoň brilantový prsten.

„Nenapadá mě nic, co by tu chybělo.“

Pak jsem se ale zasekl a znovu otevřel horní zásuvku. Benny tam měl vždycky žvýkačky. Žvýkal pořád, až s tím byl protivný. Od rána do večera. Tedy pokud neměl v hubě žváro. A ten pohyb, kdy Benny otvírá horní šuplík a bere si žvýkačku, jsem znal nazpaměť. A vždycky je měl hned nahoře. Prostě jenom sáhl a měl je. Nikde se nehrabal. Teď tam ale žádné nebyly. Bennymu se nikdy nestalo, že by neměl dostatečnou zásobu žvýkaček. Znovu jsem vyndal klientské složky a potom i krabici doutníků. Teprve pod ní byly dva balíčky žvýkaček. Divné. Musely být předtím nahoře. Jako kdyby se v šuplíku někdo hrabal.

„Napadlo vás přece jenom něco?“ zeptala se Wilburová.

„Ne... Nic...“ zalhal jsem a zavřel zásuvku. Potom jsem otevřel další nízkou skříňku. Šanony se zakázkovými listy. Teď už jsem se na to díval jinak. Ne co se ztratilo, ale jestli se v nich někdo nehrabal. Bilo to do očí. Jasně že nějaká svině prohledávala naši kancelář.

7.

Největším problémem, který jsem nebyl schopen nějak řešit, se ukázal být můj mobil. Když jsem ho znovu zapnul, zvonil v jednom kuse. A já nedokázal rozlišit a odhadnout, který volající mi chce jenom kondolovat, který chce urgovat práci, který sype písek, kam nemá, a který si chce objednat zbrusu novou zakázku. Na displeji se ukazovala jenom jména, ale ne už to, jestli někde něco hoří, nebo jestli jde o vyjádření upřímné soustrastí. Bylo to k vzteku a hlava mi z toho šla kolem.

Třeba toho debila z MANETU jsem vzal jenom proto, že jsem si myslel, že jeho řidiče už městská policie dávno zastřelila, zatímco on mi chtěl jenom oznámit, že už je to v pořádku. Zástupce firmy Giotax, u které jsme měli objednána obří gumová nafukovací řadra (pět metrů) na slavnostní výroční prezentaci jednoho význačného nočního klubu, mi volal, že se vyskytly problémy. Že prsa jsou už vyrobená a jsou krásná, ale při zkušebním nafouknutí se jim nenaplnily bradavky a jestli to moc vadí. Byl jsem v takovém rozpoložení, že jsem nebyl schopen zhodnotit, zda nenafouknuté bradavky vadí, nebo ne (byly mi fakt ukradené), a tak jsem jim dal telefon přímo na objednatele, ať si to posoudí on.

Volali tři redaktoři ze dvou deníků a jednoho časopisu, že by se mnou rádi udělali rozhovor. Paní Lincolnová, znuřená milionářka, pro kterou jsme do její zahrady zajišťovali tři bronzové velbloudy v životní velikosti (dvanáctimetrovou pyramidu jsme jí tam nechali postavit minulý rok), si stěžovala, že velbloudi ještě nedorazili. Svedl jsem to na písčnou bouři nad Saharou. Patrick Foyer mi potřeboval sdělit, že Benny byl nejlepší chlap na světě, jakého kdy znal. Hrabě Norfolk (alespoň se tak představil) se chtěl vydat do pralesa, aby ho

tam přepadli domorodí indiáni a tři dny ho drželi v zajetí. Možné je prý i lehké mučení u kůlu. Ale vyloženě *soft*. Myslel jsem, že se z toho zblázním. A největší vztek jsem měl na Bennyho.

8.

Jessica Hassellová měla osmadvacet let a dlouhé rovné vlasy. Její dívčí obličejíček s naivními očima z ní dělal čerstvou maturantku, ovšem ve skutečnosti měla za sebou Ekonomický institut Jamese Fehrlinga s výborným prospěchem a byla velmi schopná. Před čtyřmi lety jsme vyhlásili konkurs na samostatnou sekretářku naší firmy, do kterého se nám přihlásilo pětatřicet lidí (neříkám ženských, protože ve skutečnosti z toho byli dva chlapi), a musím říct, že tolik podivuhodných existencí během pouhých dvou dnů jsem snad ještě neviděl. Od sebevědomých zmalovaných hraběnek s levnou bižuterií na krku, přes takřka mumifikované důchodkyně těsně nad hrobem (a některé přímo vykopávky z hrobu), až po vesnická naivní káčátka z podhorských farem či indiánky z kmene Darsotů. Po vyčerpávajících dvou dnech, kdy konkurz trval, dveře naší kanceláře zavřela poslední a Benny řekl:

„Hele... se šesti z nich bych mohl klidně chrápat, ale jako sekretářku si nedovedu představit ani jednu z nich.“

Zatímco jsem přemýšlel, kterých šest by to mohlo být, Benny pokračoval:

„Vysereme se na to. Kamarádka mojí sestry má dceru a ta právě končí ekonomku. Nabídneme jí to.“

Neodporoval jsem, protože už mi bylo všechno jedno, a tak se u nás za měsíc objevila Jessica Hassellová. V červených šatičkách a s kabelkou v ruce. První, co mě napadlo, byla Červená Karkulka. Pak už šlo jenom o to, jestli ona pochopí nás jako dva vlky, nebo myslivce s babičkou. Ale byla to chytrá holka, takže zvítězila druhá varianta.

Když jsem tedy dnes otevřel dveře a za nimi stála Jessica, nebyla to Karkulka, ba ani Sněhurka, ale spíš ubrečená Popelka.

„Ahoj... pojd' dál.“

Vrhla se mi kolem krku, objala mě tak, že jsem myslel, že mě uškrtí, a Popelčiny krokodýlí slzy mi promáčely košili.

„To bude dobrý,“ poplácal jsem ji po zádech a snažil se ji vmanévrovat do předsíně, abych za ní mohl zavřít vstupní dveře. Museli jsme vypadat jako taneční pár po obrně. Po pěti minutách, kdy jí došly slzy a já už v nohou cítil mravence (přímo termity), se ode mě konečně odtrhla. Vytáhla z kabelky kapesník a rozmazala si všechny oční stíny, které na sobě měla. A že jich nebylo málo.

„Udělám ti kafe... a nebo chceš radši panáka?“

„Kafe,“ řekla ubřečeně a posadila se na pohovku v obývacím pokoji. Schovala kapesník do kabelky a řekla:

„Máš to tu docela pěkný.“

Interiér mého bytu byl kopií jiného bytu, který jsem viděl jednou v časopise a zalíbil se mi tak, že jsem řekl dodavatelské firmě, že chci přesně takový. Trvalo to pět měsíců, než jsem byl spokojen.

„To jsem rád, že se ti tu líbí.“

Udělal jsem kafe a oba šálky postavil na stolek před sedačku s rozmazanou Jessikou. Hodila si do hrníčku kostku cukru a zeptala se:

„Tys ho viděl?“

„Jo. Viděl. Našel jsem ho. V kanceláři za stolem. A nebylo to loupežné přepadení. Nic se neztratilo.“

„Myslíš, že trpěl?“

„Ani vteřinu. Čistý průstřel hlavy. Nelze vymyslet rychlejší smrt.“

„A policie...“

„Zatím jsme skutečně jediní podezřelí.“

„Jsou normální?“

„Tady nic není normálního. Takže ani policajti nejsou normální.“

„Je v tom ten AMRUBBISH, že ano?“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš, a ani nevím, jak tě to mohlo napadnout.“

Znova se rozbrečela. Začala hledat v kabelce kapesník, ale ten původní už byl promočený a ušpiněný od make-upu. Vstal jsem, přešel k lince a přinesl jí utěrku na nádobí. Kapesníky jsem neměl.

„Sonia Sterlingová z AMRUBBISH...“ řekla mezi vzlyky.

Tu zakázku pro AMRUBBISH zařizoval hlavně Benny. Byla to bombastická recepce k patnáctiletému výročí existence firmy. Firma, která se během patnácti let vyšvihla na šestou pozici nejbohatších firem ve Státech. Firma, která hned po svém vzniku zazářila jako obrovská kometa a jejíž ekonomický úspěch byl tak razantní, že to nechápali ani mnozí ekonomičtí odborníci. Ale asi to chce mít opravdu jenom správný čich. Čich na věci, které vypadají zdánlivě zcela bezvýznamně, nicméně když se vezmou za správný konec, tak se v nich mohou točit obrovské peníze. A pánové z AMRUBBISH čich měli a velmi brzy zjistili, že tu něco skutečně smrdí – a tak založili firmu na zneškodňování odpadů. Jakýchkoli.

Pro mejdan, který se konal za účasti starosty a poloviny městské rady, jsme zajišťovali kompletní catering, obří bombastický ohňostroj a skupinu pravých indiánských hudebníků. Včetně laserové show.

„Ty jsi s Bennym něco měla, že jo?“ řekl jsem a napil se kávy.

Překvapeně se na mě podívala, jako kdybych prozradil největší tajemství na světě.

„Co myslíš...“

„No, já myslím, že jo.“

„On ti něco říkal?“

„Vůbec nic.“

Utřela si oči mou károvanou utěrkou na nádobí a zamíchala kávu. Hodil jsem si nohu přes nohu, udělal z prstů mlýnek a zadíval se do stropu. Neříkala nic, jen si míchala kávu.

„Ale nemusíš mi to říkat... teď už je to jedno.“

„Nic není jedno,“ řekla najednou.

Nekomentoval jsem to.

„Když on to tak krásně uměl...“ pokračovala.

„Co uměl?“

„No... no třeba jazykem.“

„Proboha, ušetři mě detailů.“

Vstal jsem a šel si do kuchyně nalít panáka. Ne že by to mnou nějak otřásl, ale zároveň mě to nenechalo úplně klidným. Porušil dohodu. Ten blbec porušil dohodu. Přece jsme si jasně slíbili, že na

Červenou Karkulku nikdo z nás nesáhne. A on si sáhl. A dokonce jazykem. Sakra.

Vrátil jsem se se skleničkou koňaku do obývacího pokoje.

„Tebe se to dotklo?“ zeptala se Jessica nejnaivnější intonací, jakou dokázala, a s tím nejnaivnější výrazem v naivních očích. Jako by se ptala: *A babičko, proč máš tak velké uši?*

„Ale ne... Jak by mohlo... Pokračuj. Co ta čůza?“

„Která?“

„No, jak jsi říkala. Z AMRUBBISH.“

„Byla za ním i předevcírem.“

„Co chtěla?“

„Nevím. Odešli spolu někam. Ale je to čarodějnice.“

„Jela po někom, koho sis nárokovala sama pro sebe. To jí pak možná dodalo čarodějnické rysy.“

„V tom to nebylo. Ale vůbec se mi nelíbila.“

„Ženská intuice.“

„Asi ano.“

„Jasně že se ti nemohla líbit, když odešla s někým, kdo ti to dělal jazykem.“

„Nech toho, Lenny... když ty jsi byl tak nepřístupný.“

Panebože. Tak já byl nepřístupný. No a co? To jí jako dítě nikdy nelákalo chodit na nepřístupný filmy?

„A kdybych byl přístupný, tak by sis to nechala dělat od nás obou?“

„Lenny... proč jsi tak protivný? Proč jsi takový? Vždyť Benny...“

„Promiň... možná jsem taky přecitlivělý. Je toho na mě moc. Ty myslíš, že s ní Benny něco měl?“

Jenom pokrčila rameny. Byla uražená. To je problém mladých holek, že se strašně rychle urazí.

„Jako že s ní něco měl...“ pokračoval jsem, „...a ona byla vdaná a její manžel na to třeba přišel... no a pak si přišel Bennyho vychutnat do naší kanceláře.“

Jenom pokrčila rameny a dál míchala kávu. Musela ji mít dávno studenou.

9.

Firma AMRUBBISH byla nejen ekonomický, ale i technologický zázrak. Dokázala v jednom zařízení (i když poměrně rozsáhlém) zpracovat veškeré odpady z aglomerace zahrnující New York, Washington, Philadelphii a Baltimore. Tedy z nelidnatější a nejzahuštěnější zóny východního pobřeží Spojených států. Nevím, jestli si dokážete představit odpad od 50 milionů lidí. AMRUBBISH si ho dokázal nejen představit, ale taky ho uměl zneškodnit.

Technologie jejich spalovny byla přísně střeženým obchodním tajemstvím a znalo ji jen pár úředníků na patentovém úřadě. Areál firmy nacházející se severně od Baltimore u vesničky Aberhaym byl podobně střeženou zónou jako AREA 51 vojenského letectva v Nevadské poušti. Kromě kamerových systémů monitorujících osmikilometrové oplocení zde byly nainstalovány dva vojenské radary a bylo obecně známo, že bezprostřední okolí do okruhu sta metrů od plotu je prošpikováno pohybovými čidly.

Ovšem ani dokonalá detekční elektronika nenechala majitele klidně spát, a tak čtyřiaadvacet hodin denně areál střežila soukromá ochranka ve třech směnech, čítající dohromady devadesát mužů. Tajemství jejich způsobu likvidace odpadů asi bylo skutečně tak velké, že se jim to vyplatilo. Ostatně za zisky, které během posledních let přibýly na jejich účtech, by si mohli dovolit zaplatit půlku amerického válečného námořnictva.

Majitelé AMRUBBISH (ve skutečnosti nebyli známi a proslýchalo se, že je mezi nimi pár vysoce postavených vládních činitelů) skutečně měli moc dobrý čich, protože bylo zcela evidentní, že odpady a jejich likvidace začnou ve velmi brzké době hýbat celosvětovou ekonomikou. Nadprodukce průmyslově vyspělých zemí už byla tak obrovská a koloběh spotřeby stále rychlejší, že více než polovina celkově spotřebované energie planety byla vynaložena na to, co nakonec stejně skončí na skládkách. Jen v potravinách by denní produkce odpadu Spojených států stačila uživit celý týden veškerou populaci Somálska, kde lidé stále umírali hladem. Během posledních deseti let bylo evidentní, že nejdynamičtěji se

rozvíjejícími odvětvími světa jsou IT technologie, energetika, cestovní ruch a odpady.

Firma AMRUBBISH nesporně disponovala několika skvělými patenty v oboru likvidace odpadů, ovšem bylo zvláštní, že je ještě nikomu neprodala, a to nejen ve Státech, ale ani mimo ně. Přitom třeba Japonci prý nabízeli přímo horentní sumy. Nebylo divu. Bylo jen otázkou času, kdy se japonské ostrovy pomalu začnou potápět pod horami odpadků.

10.

Teorie o Sonie Sterlingové, s níž se Benny zapletl, a jejím rozlíceném manželovi, který Bennyho následně zastřelil, by neměla chybu – nebýt dvou skutečností. Nepřišel jsem na žádný důvod, proč by zuřivý pan Sterling poté, co udělal Bennymu v hlavě díru, prohledával naši kancelář. A tím druhým důvodem byl krátký telefonát přímo na AMRUBBISH, který jsem uskutečnil hned druhý den ráno.

„Ústředna firmy AMRUBBISH. Dobrý den. Co si přejete?“ uvítal mě příjemný dívčí hlas.

„Dobrý den. Tady Lenny Grimwood od firmy Lenny a Benny Production. Potřeboval bych mluvit s paní Soniou Sterlingovou.“

„Myslíte tu z účtárny?“

„U vás jich je víc?“

„Ještě paní Berlingová.“

„Ne. Chci Sterlingovou. Soniu.“

„Přepojím vás.“

Po chvilce se ozval další ženský hlas, o něco hlubší. Takový sudový.

„Účtárna. Prosím.“

„Dobrý den. To je paní Sterlingová?“

„Ne. Marcanová u telefonu.“

„Já sháním paní Soniu Sterlingovou.“

„Zítرا má pohřeb,“ oznámil mi hlas na druhé straně linky nezáživně.

„Prosím?“

„Sterlingová má zítra pohřeb. Dallhamský hřbitov ve čtrnáct hodin.“

Panebože, ten šílenec snad zastřelil i ji.

„Promiňte. To jsem nevěděl. Vy jste ji znala?“

„Její stůl je hned vedle mého.“

„Aha... a nevíte, kde pracuje její manžel?“ zkusil jsem.

„Jaký manžel? Sonia nikdy vdaná nebyla. Nespletl jste si číslo?“

„Já sháním paní Soniu Sterlingovou z AMRUBBISH.“

„Tak vám znovu opakuji, že je mrtvá. A byla to slečna.“

„Mohu se ještě zeptat, co se jí stalo?“

„Autonehoda.“

„Tak vám děkuji.“

„Nemáte zač.“

Zamáčkl jsem telefon a zůstal jako opařený. Takže Sonia Sterlingová, která něco měla s Bennym, je také mrtvá. A jedinou jistotou v celém podivném případě bylo, že vrahem rozhodě není její manžel. Toho si totiž ještě nestačila pořídit. Že by zhrzený milenec?

11.

Celé dopoledne jsem od sebe z bytu vyřizoval telefonáty. Pořád jsem si tak nějak nechtěl připustit, že Benny už není, a pořád jsem se snažil tvářit, že naše firma jede normálně dál. Tvářil jsem se tak před kuchyňskou linkou, před obrazem Niagarských vodopádů, před terasou s kovovým zábradlím i před půlmetrovým psem vytesaným z čínského pískovce v rohu obývacího pokoje. Ale ten se mi vyloženě vysmíval.

S narůstajícím počtem telefonátů mi bylo pořád jasnější, že nemám nejmenší šanci to ustát. Připravovali jsme maličký ostrůvek v Karibiku pro natáčení reality show, kterou si objednala CABEL HB. Znamenalo to instalaci asi šedesáti kamer v poměrně divokém terénu a dodavatel mi volal, že jim včerejší noc polovinu zařízení zničila tropická bouře. A jestli to půjde z naší pojistky, nebo z jejich. Musel jsem mu oznámit, že se asi zbláznil a že pokud jsme to ještě nepřevzali, jde všechno na jejich triko.

Catherine Simmonsová, šedesátiletá výstřední milionářka a majitelka poloviny zábavního koncernu MGM, mi volala, že jeden z našich otroků zmizel a že bude chtít slevu. To byla Bennyho zakázka (nejmorbidnější zakázky u nás vyřizoval Benny) a spočívala v dodávce čtyř kluků ve věku patnáct až osmnáct let, kteří měli týden dělat otroky v jejím rozlehlém domě. Podmínkou bylo, že kluci udělají všechno, co bude paní Simmonsová chtít, pokud to neohrozí jejich zdraví. O jejich morální újmě ve smlouvě nebylo ani slovo. Paní si asi přečetla 120 dní Sodomy od markýze de Sade a byla tím unesena. Slevu jsem jí slíbil.

Vybouchla nám také dodávka stovky živých netopýrů na zámek Bouleville, kam si je objednala produkce jednoho filmového hororu. Našeho subdodavatele chytila ochranka Godarského národního parku v jedné z tamních jeskyní s třiceti netopýry v jutovém pytli. Což bylo v pytlí.

Naopak mě potěšil děkovný telefonát sira Donovana, jachtařského magnáta, kterého kolem jedné z jeho jachet honili čtyři rozzuření žraloci. Byli to naši potápěči, kteří měli na zádech připevněnou žraločí hřbetní ploutev. Pro jeho dvacetiletou milenkou, která nic netušila a celý hrůzný výjev sledovala z paluby loď, se stal Donovan navždy nedostižným a odvážným hrdinou. Ta sranda ho stála deset tisíc dolarů a ve smlouvě stálo, že na palubě nebude žádná harpuna ani střelná zbraň, kdyby se náhodou ta jeho kočička ukázala být duchapřítomnější, než si myslí.

Taky mi volala Jessica Hassellová, že má za sebou policejní výslech a že odpoledne už budeme mít zase umožněný volný vstup do firmy. Řekl jsem jí, že je to skvělé a že se tam tedy sejdeme.

12.

Po třech dnech jsem si zase mohl sednout za svůj stůl v naší kanceláři. Byla divná. Ne tím, že by se v ní něco změnilo. Spíš to bylo tím, že už se v ní nikdy neobjeví Benny. První, co jsem udělal, bylo, že jsem zvedl telefon a zavolal na úklidovou službu, aby přijela

něco udělat s krvavými cákanci na stěně za Bennyho židli. Taky mě to mohlo napadnout dřív. Ale policie by je sem stejně nepustila.

„Cože to je?“ ptala se ženská na druhé straně s pavučinami na mozku.

„Krvavé cákance na zdi. A taky na knihovně.“

„To myslíte jako skutečné krvavé cákance?“

„Myslím skutečné krvavé cákance.“

„A to je jaká krev?“

„Včera možná ještě byla červená. Dneska už je tak nějak divně hnědá.“

„Já myslím jakého druhu... Jako jestli lidská, nebo tak.“

„Záleží to na výběru vašich čistících prostředků a nátěrových hmot?“

„No, nezáleží,“ ozvalo se po krátkém zaváhání. „Ale přece jenom bych ráda věděla...“

„Tak je to lidská krev. Teď to víte.“

„Panebože... co se tam stalo?“

„Vražda.“

Na druhé straně se rozhostilo ticho a já měl dojem, že snad omdlela.

„Tak to tam budu muset poslat Robbieho.“

„Pošlete, koho chcete, třeba Terminátora. Hlavně rychle, prosím vás. Potřebovali bychom tu pracovat a nepůsobí to moc esteticky.“

„Chápu.“

„To jsem rád.“

„Zítř ráno v devět by se to hodilo?“

„Hodilo.“

„Tak mi ještě jednou nadiktujte adresu.“

Nadiktoval jsem jí adresu a zavěsil. Potom jsem tam deset minut seděl a hleděl na krvavé cákance, které ještě před pár dny byly součástí Bennyho těla. Pak konečně přišla Jessica.

„Ahoj,“ řekla a teprve potom si všimla krvavé abstrakce na stěně. Měl jsem strach, aby se nesložila. Ženské jsou ve vztahu ke krvi trochu labilnější, zvláště když je rozmazaná na stěně. A obzvlášť když je to krev někoho, s kým ještě minulý týden spaly. Ale ustála to. Naopak. Přišla blíž a ukazovákem se jenom zlehka dotkla jedné

z krvavých šmouh. A potom jsem pro změnu zůstal v úžasu já. Olízla ho. Dala si ten svůj rozkošný dívčí ukazováček, který byl před chvílí v kontaktu s Bennyho zaschlou krví, před ústa a opatrně ho olízla. Měla přitom zavřené oči.

„Rituál...“ řekl jsem polohlasně.

Podívala se na mě a já měl dojem, že se možná i trochu pousmála. Poprvé od doby, kdy se vrátila z New Yorku.

„Správně... myslí ti to.“

„Vypadá to, že už ses z toho vzpamatovala.“

„To mi asi bude ještě chvílku trvat. Nicméně mi asi už konečně došlo, že Benny se prostě nevrátí. Že už nikdy tady na židli nebude sedět a že je to prostě nevrátné. Že svět je krutý tak, jak je, a nemá cenu si ho dělat ještě krutější.“

„Chytrá holka,“ ocenil jsem její úvahu.

„A ty jsi byl včera protivný.“

Uklidnilo mě to. Vypadalo to, že se Jessica zase začíná vracet do své kůže. Položila si kabelku na stůl a pak se za něj posadila. Dala na něj obě ruce a rozhlédla se.

„Někdo se tu hrabal.“

Ženské pro tohle mají daleko větší cit než chlapi. Já bych tu mohl brousit celý den a rozhodně bych k žádnému takovému závěru nedošel. Jessice stačil jediný pohled.

„Dva dny tu operovala skvělá birminghamská policie s výkvětem nejschopnějších detektivů, takže není divu.“

„Co hledali?“

„Co já vím? Možná vražednou zbraň.“

„V mém kalendáři?“

„Prosím?“

„Někdo listoval mým stolním kalendářem.“

„Možná se chtěli přesvědčit, jestli tam někde nemáš poznámku. Třeba: *4. května – zastřelit Bennyho.*“

Zpražila mě pohledem.

„Ovšem když už o tom mluvíš, já měl taky dojem, že se tady někdo hrabal. Ještě než se tu začali hrabat oni, požádali mě, abych to tu prohlídl, jestli se něco neztratilo.“

„A?“

„Na nic jsem nepřišel, ale měl jsem dojem, že se tady opravdu někdo hrabal. Bennyho žvýkačky v zásuvce nebyly nahoře, ale až dole pod složkami a pod doutníkovou krabicí. A ráno jsem volal na AMRUBBISH. Sterlingová nikdy žádného manžela neměla.“

„Ty ses na to ptal? A proč, proboha?“

„Moje soukromá teorie o podvedeném manželovi, který si to přišel vyřídit s tím, kdo mu nasadil parohy.“

„To ses mohl klidně zeptat mě a řekla bych ti to.“

„Ty už sis to zjistila?“

„Jo... A neptej se mě, jak a proč.“

„No dobrá... Sterlingová je po smrti. Měla autonehodu, dneska má pohřeb.“

„Cože?“

„Tak mi to řekla její kolegyně. Měla stůl hned vedle ní. Sterlingová je taky mrtvá.“

„Měla autonehodu?“

„Prý jo.“

„Není to divné?“

„Mohlo by to být pro policii docela dobré východisko. Možná zastřelila Bennyho a pak to napálila někde do mostního pilíře.“

„Byla to sebevražda?“

„Na to jsem se neptal. Ale mohl bych se na to zeptat Wilburové. Možná by o tom mohla něco vědět.“

Jessica chvíli zůstala civět do prázdna. Potom vstala od stolu a přešla ke stěně s Haringovým obrazem. Sundala ho, odblokovala alarm a pak i pancéřová dvířka trezoru.

„Nic nechybí,“ řekl jsem.

„Jsi si jistý?“

„Peníze jsem nepočítal, ale myslím, že tam jsou všechny. Pochybuji, že by si někdo z obálek vytáhl jenom pár bankovek.“

„Cédéčka,“ řekla hned po prvním zběžném pohledu.

„Cože?“

„Byla tu dvě cédéčka.“

„Jaká cédéčka?“

„Cédéčka, která tam Benny dal před týdnem. Teda, dávala jsem je tam já. Na jeho přání.“

„Co tam bylo?“

„To nevím. Ale asi byly docela důležité. Benny říkal, že to je něco jako poklad.“

„Poklad?“

„Jo. Poklad. Poklad, který nám pomůže k velkým prachům.“

Zpozorněl jsem.

„To fakt říkal?“

„Jo... To fakt říkal, a právě to tu teď chybí. Pokud jsi je teda nevzal ty, když jsi ho už otevíral, jak tvrdíš.“

Přešel jsem za Jessiku a přes rameno jí zíral do trezoru. Nevím, co jsem tam chtěl zahlédnout, ale prostě jsem cítil potřebu vidět to na vlastní oči. Vidět na vlastní oči dvě chybějící céděčka, která nám měla pomoci k velkým prachům.

„A že se mi Benny o ničem takovém nezmínil,“ řekl jsem potom.

„Možná to už nestihl. A možná to mělo být překvapení.“

„Ale jak se někdo mohl dostat do trezoru? Vždyť byl neporušený. A kód známe jenom my tři.“

„Třeba jim Benny kombinaci řekl. Třeba mu vyhrožovali. A nebo si je vzal sám ještě předtím.“

„Myslíš, že by to mohl být motiv?“ zeptal jsem se.

„Proč ne? Jestli to byl poklad?“

„Fakt nevíš, co na nich mohlo být?“

„Ani v nejmenším. Ovšem ten, kdo je vzal, nevěděl ještě o jedné věci.“

„O jaké?“

„Že dvě dal taky mně, ať je někam uklidím. Neříkal sice, jestli to jsou kopie těch samých, ale nic bych nedala za to, že jo.“

Zůstal jsem stát jako opařený.

„Ty máš kopie CD, která někdo vybral z trezoru a pak zastřelil Bennyho?“

„Myslím, že ano.“

„Co když jim to Benny řekl?“

„Co jim řekl?“

„No, asi jim řekl kód trezoru. A co když jim řekl i to, že máš kopie?“ Podívala se na mě, jako by jí pořád nedocházelo, kam tím mířím. Sedl jsem si na nejbližší židličku a doplnil: „Protože jestli jim

to Benny řekl, tak jsi další kandidát na transformaci do krvavých skvrn na naší stěně.“

13.

Jessica odešla po půlhodině domů. Trochu ji to vzalo. Řekl jsem jí, ať raději přijde až zítra po obědě, až odejde Robbie z úklidové služby a dá to tady trochu do pořádku. V pořádku to teda vlastně už nebude nikdy, protože tu bude chybět Benny, ale aspoň tu na něj nebude ta strašlivá krvavá vzpomínka. Sedl jsem si za Bennyho stůl a zapnul jeho počítač. Vlastně jsem ani pořádně nevěděl proč, ale jako bych tak nějak doufal, že na něm Benny zanechal nějaký vzkaz nebo něco podobného. Třeba dopis na rozloučenou, což bylo absurdní, ale absurdní byly celé poslední tři dny, tak proč ne.

Bennyho heslo jsem znal, stejně jako on znal moje, takže jsem ho tam naťukal a hned potom na mě vyskočilo červené okno se žlutým vykřičníkem přes celou obrazovku s nápisem NEOPRÁVNĚNÝ VSTUP. Zarazilo mě to. To byla nějaká blbost. Přece když jsem naťukal jeho heslo, tak počítač nemůže vědět, že za ním nesedí Benny, ale já. Žádná čidla na otisky prstů ani identifikační kamery jsme nainstalované neměli. Co je to za kravinu?

Hleděl jsem na to asi deset vteřin, než jsem si všiml, že pod tím je datum. A bylo to datum tři dny staré. Ťukl jsem cvičně na mezerník a rámeček zmizel. Naskočil zbytek Windows. Sakra. Chtěl jsem to vrátit, jenže už to nešlo. Ale bylo to jedno. Tím datem jsem si byl naprosto jistý. Někdo se před třemi dny vrtal v Bennyho počítači a nebyl to Benny. Dostal se tam? Dost těžko bez hesla. Ale asi to zkoušel. A Jessica to určitě nebyla. Ta to heslo znala stejně jako já.

Otevřel jsem si Bennyho poštu. Kde taky hledat vzkaz jinde než v poště? Naskočila mi PŘIJATÁ POŠTA. Poslední byla od RECOM.COM. Co ještě chtěli? Vždyť ty jsme naposledy dělali někdy před čtvrt rokem. Přejel jsem pohledem na datum. Panebože. Celé poslední tři měsíce byly smazány. Do prdele. Takže do Bennyho počítače se přece jenom někdo dostal a smazal dobré dva tisíce e-mailů. Posledních e-mailů.

Hleděl jsem na to a začala mnou cloumat zlost. To byl první pocit. Druhý, který se dostavil bezprostředně poté, byla marnost. Marnost nad marnost. Totální bezmoc smíchaná se vztekem. Nechápal jsem sice, jak se mohl někdo dostat do jeho počítače, ale asi to byl profík.

Mezitím mi dole na liště naskočil nápis PŘÍJEM POŠTY. No vida. Nové zprávy. Třeba Benny píše ze záhrobí. Natahovalo se to docela pomalu, protože tam byly asi přílohy.

Přešel jsem mezitím ke svému počítači a zapnul ho. Naťukal jsem heslo, počkal si na Windows a čekal na červený rámeček se žlutým vykřičníkem. Ale žádný se neobjevil. Otevřel jsem PŘIJATOU POŠTU. Poslední datum bylo předvčerejší. Takže mně se nikdo poštu mazat nenamáhal. Jenom Bennymu. To znamená, že tam měl cosi, co tam mít neměl. Sakra. A že se nezmínil. Asi se to týkalo jeho obrovského pokladu, po kterém se z nás měli stát boháči. Přitom z něho se zatím stala mrtvola. Přešel jsem zpět k Bennyho počítači.

Šestnáct spamů, dvě urgencye plateb, objednávka na laserovou show v Betlémských zahradách ve Washingtonu, Sonia Sterlingová z AMRUBBISH. No vida. Čarodějnice. Přece jen někdo píše ze záhrobí. Otevřel jsem to.

V příloze ti posílám kus vnitřní korespondence z GASFORU. Představ si, že to naše firma nejen zrušila, ale chtěla se tvářit, jako že to bylo nainstalováno. Bomba, co? Ahoj, čeníšku tlapičkovy.

Nechápal jsem vůbec nic. Otevřel jsem přílohu. Byl to e-mail člověka podepsaného jako technický náměstek a adresovaný ekonomickému náměstkovi.

SPECIFIKACE ZAKÁZKY PRO AMRUBBISH.

Post combustion chamber – Dohořivací komora pro dokonalou termickou likvidaci prchavých hořlavin z tuhých zbytků a ke spálení kapalných odpadů. Pro dosažení požadované teploty spalin v dohořivací komoře byl použit hořák GHL 800 na kapalné palivo. V daném projektu se jednalo o likvidaci cca 1,5 t/hod kapalných odpadů.

Utilizační kotel – parní verze k vychlazení vznikajících spalin pro výrobu technologické páry. Jedná se o membránový, samonosný parní kotel DP 245K s přirozenou cirkulací. V dodávce bylo

vícetahové provedení kotle k odloučení tuhých úletů do výsypek kotle a zamezení zanášení teplosměnných ploch. Na přání klienta bylo kontinuální čištění teplosměnných ploch umožněno systémem parních ofukovačů konvekčních ploch. Jednalo se o utilizační parní kotol následujících parametrů: parní výkon 34,5 t/hod, tlak výstupní páry 60 bar, teplota přehřáté páry 450°C, teplota napájecí vody 105°C.

Celkové finanční náklady představovaly 9,5 milionů dolarů. V případě odstoupení od smlouvy, což se stalo, objednatel hradí penále ve výši 20% finální částky, což je v tomto případě 1,9 milionů. Podle posledního jednání se zástupci AR nabízí tito následující: Zaplatí 4,5 milionů, když dokážeme ve svých záznamech upravit skutečnost tak, že zařízení bylo pro AR skutečně dodáno a namontováno. Takže my si to necháme (a můžeme prodat pak komukoliv jinému), a oni nám pošlou 4,5 milionu. Zdá se mi to docela výhodné. Jde o to, že bychom jim museli dát jakože slevu a pak to normálně proučtovat. Je to možné?

Ricky

Moc jsem to nechápal. Ale bylo evidentní, že Sonia Sterlingová předávala čeniškovi tlapičkovému něco, co neměla. A čenišek na to dojel. Stejně jako Sonia. Prostě strkali ty své čenišky někam, kam neměli. Přečetl jsem si to znovu, abych se ujistil, že nejsem úplný blbec. Ale skutečně z toho vyplývalo, že AMRUBBISH chtěl koupit a namontovat kotle, ale chtěl to udělat jenom papírově. A byl za to ochotný zaplatit 4,5 milionu dolarů. To musel být pro GASFOR docela dobrý obchod.

Když jsem si to převedl do naší branže, tak by to třeba znamenalo, že s někým podepíšeme smlouvu na dodání sloní karavany za deset milionů a on nám potom napíše, že nic nechce a že když řekneme, že jsme mu ji dodali, tak nám dá pět milionů. Vůbec jsem nedokázal pochopit, v čem je ta finta a oč tady vlastně jde. Ty peníze se nemohly nikomu ztratit do kapsy. AMRUBBISH 4,5 milionů vydá a GASFOR je přijme. Všechno bude v účetnictví. Ani dolar nepůjde bokem. Tak kde je proboha problém? Že AMRUBBISH dostane kotle, nebo co to je, o polovinu levněji? Vždyť žádné nedostane. Sakra. V každém případě tam nějaká finta bude. Protože kdyby nebyla, tak tu Benny dnes ještě sedí.

14.

Telefon z AMRUBBISH mě zastihl v autě na cestě domů. Teda na displeji bylo NEZNÁMÉ ČÍSLO, ale když jsem to vzal, představil se ten člověk jako Ray Vautier z AMRUBBISH.

„Mohl bych s vámi na chvílku mluvit, pane Grimwoode?“

„Vždyť mluvíte.“

„Výborně. Slyšel jsem, že jste dneska sháněl slečnu Sterlingovou.“

Zbystřil jsem.

„Monitorujete všechny hovory do firmy?“

„Samozřejmě. Jde nám o maximální spokojenost našich klientů, a proto potřebujeme zaznamenat všechny případné stížnosti, reklamace, návrhy...“

„Myslíte, že jsou pak vaši klienti opravdu spokojeni?“

„Myslím, že ano.“

„A po mně chcete co?“

„Náš náměstek by se s vámi velmi rád setkal.“

„Váš náměstek?“

„Pan Harvey.“

„Vy máte nějaké výhrady k našim službám?“

„Nikoliv. Šlo by o obchodní schůzku, ale ne v souvislosti s tím, co jste pro nás dělali. To je dávno uzavřeno a s tím nemáme problém.“

„Tak s čím máte problém?“

„To bych probral raději osobně.“

„Souvisí ten problém se Soniou Sterlingovou?“

„Nemohli bychom se setkat osobně? Za přítomnosti pana Harveye? Takto po telefonu se mi to skutečně špatně vysvětluje.“

„Proč ne? Kdy?“

„Třeba hned?“

„Váš pan náměstek má čas hned?“

„Na vás si ho udělá, pane Grimwoode.“

Sunul jsem se v šíleném provozu po Stacey Avenue, vedle mě ženská ve starém chevroletu s obrovským kloboukem na hlavě, na kterém měla snad půlku květinové zahrady, na druhé straně teenager

v otlučeném pontiacu s baseballovou čepicí. Nejráději bych to zapíchl někde u obrubníku, protože jsem se nemohl na telefonát soustředit, a přitom jsem cítil, že bych se na něj soustředit měl.

„Nemohl byste zavolat za deset minut? Jsem teď v šíleném dopravním blázcinci.“

„A co kdybyste zahrnul rovnou k nám? Na Moonset Boulevard?“

„Dobrá. Jsem tam za deset minut.“

Hodil jsem mobil otráveně na sedadlo spolujezdce a čekal, až mi naskočí zelená. Přemýšlel jsem, jestli jsem udělal dobře, nebo ne. Sice jsem se chlápka na druhé straně elegantně zbavil, ale zároveň se zavázal k návštěvě, kterou bych měl mít daleko více promyšlenou, než ji mám teď. Protože teď jsem ji neměl promyšlenou vůbec.

A to jsem si říkal, jak přijedu domů, pustím si na plné pecky staré Led Zeppelin, vlezu do sprchy a budu přemýšlet. Budu přemýšlet o tom, co mi řekla Jessica. O tom, co mi řekli na účtárně v AMRUBBISH, o tom, co jsem si přečetl v posledním e-mailu, který Sonia Sterlingová poslala Bennymu a jehož doručení se ani jeden z nich nedožil. To všechno jsem si chtěl pořádně promyslet a pokusit se z toho vytvořit skládačku, která by dávala smysl. A pak teprve kontaktovat AMRUBBISH. Ale byli rychlejší. Byli o hodně rychlejší. Protože byli v obraze, zatímco já nikoliv. Já byl totálně mimo hru, která již byla rozehraná – a kdovíjak dlouho. A Benny nedopadl zrovna nejlíp.

Ale pak jsem nad tím mávl rukou a směřoval co nejkratší cestou k Moonset Boulevard. Ostatně, co se mi může stát? Jsem hlavní hrdina tohoto příběhu, takže nehrozí, že by mě oddělali hned na sedmatřicáté stránce. To by bylo skutečně velmi nestandardní. Přijít o hlavního hrdinu takhle brzy. A navíc jsem taky vypravěč příběhu. Kdo by vám to pak dovyprávěl místo mě? Benny je mrtvý a Jessice sloh zrovna moc dobře nejde.

15.

Zaparkoval jsem před něčím, co připomínalo Kaplického okurku v Londýně či chobotnici, a nebo ještě spíše obrovské gigantické

skleněné hovno, což člověka v souvislosti s AMRUBBISH muselo napadnout jako první. Jejich administrativní budova na Moonset Boulevard byla normální tvrdé sci-fi z hollywoodských filmů. Zajel jsem dovnitř po šipce označující *parking* a ocitl se v garáži, kde byla jenom čtyři parkovací místa. Vypadalo to, že zaměstnanci AMRUBBISH jezdí v rámci ekologické výchovy do práce na kole.

Za protější prosklenou stěnou na mě zamávala silueta muže s firemní brigádýrkou na hlavě a armádní pistolí u pasu. Asi abych vystoupil z auta. Tedy jestli jsem to správně pochopil. Vystoupil jsem a přešel k prosklené stěně. Určitě byla z tvrzeného neprůstřelného polymerového skla.

„Nezabloudil jste, pane?“ ozvalo se někde z reproduktoru nade mnou a zároveň jsem si všiml, že vysloužilý bojovník ze západní fronty pohybuje rty.

„Mám schůzku s panem Vautierem,“ řekl jsem do třicentimetrové skleněné stěny.

„S panem Vautierem?“ zeptaly se reproduktory a chlápek k tomu opět rytmicky pohyboval rty.

„Jo.“

„Jste si jist?“

„Mám dojem, že jo.“

„To je šéf naší ochranky.“

„V tom případě mu blahopřeji,“ řekl jsem, i když jsem nechápal, proč mi volal šéf ochranky. Možná chce oženit syna a potřebuje pro něj uspořádat vylodění v Normandii. Chlápek něco ťukal do počítače, pak sledoval monitor, potom zase psal a pak zase sledoval. Asi si se šéfem chatoval.

„Klíčky jste nechal ve voze, pane?“ zeptal se opět garážový prostor.

„Jo.“

Uslyšel jsem za sebou zvláštní syčení. Ohlédl jsem se a můj vůz začal pomalu mizet někde v podlaze. Byla to výtahová plošina. Akorát jsem doufal, že se s ním ještě někdy shledám a že neskončí na jejich skládce.

„Tady tu cedulku si připněte na šaty,“ pohnul rty strážce pokladu a ukázal mi přes sklo malou plastovou cedulku velikosti vizitky. Pak

ji položil těsně ke skleněné stěně. Ta vyplázla něco jako skleněný jazyk, na kterém ležela moje kartička. Určitě s čipem. Vzal jsem si ji.

„Díky.“

„Výtahem do šestého patra. Potom nalevo a tam už vás bude pan Vautier očekávat.“

Připnul jsem si předpisově cedulku na klop saka a vydal se ke dveřím označeným jako výtah. Samy se přede mnou otevřely a pak se zase samy zavřely. Hledal jsem tlačítka, ale žádná jsem nenašel. Výtah se hned poté naštěstí rozjel sám od sebe. Asi to byl chytrý výtah a věděl, že chci do šestého podlaží a potom doleva.

Výtah po chvílce skutečně zastavil, otevřel dveře a já vypadl s představou, že jsem skutečně v šestém podlaží. Ale asi ano, protože už tam na mě čekal chlápek. Měl na sobě šedivý oblek, šedivou kravatu, šedivý knír a vsadím se, že i pistole, co měl v podpaží, byla šedivá. Byl dokonale vyladěný. Mohl mít něco kolem čtyřicítky a v očích takový ten tvrdý výraz Sylvestera Stalloneho (když mu unesli dceru a on pochopil, že bude muset vystřílet polovinu prohnitého města).

„Dobrý večer, já jsem Ray Vautier.“

„Prý šéfujete ochrance,“ řekl jsem a podal mu ruku.

„To vám referoval ten dole?“

„Jo. Šéf ochranky tady dělá ve volných chvílích sekretářku panu náměstkovi?“

To se mu asi moc nelíbilo, protože se zatvářil, jako kdyby dostal dýkou do zad.

„Asi jste povečeřel vtipnou kaši.“

„Ještě jsem nevečeřel. Doufal jsem, že to udělám tady s vámi.“

„To těžko,“ řekl šedivák, otočil se a kráčel chodbou do neznáma. Pochopil jsem, že bych měl asi jít za ním. Udělal jsem to.

16.

Pracovna náměstka firmy AMRUBBISH Alana Harveye plochou připomínala tělocvičnu. Chyběly akorát kruhy visící ze stropu. Ty

měl zato Harvey pod očima. Asi několik posledních nocí nespal. Doufal jsem, že ne kvůli naší firmě.

Prekvapilo mě, jak je mladý. Čekal jsem zkušeného padesátníka a za stolem seděl kluk, kterému možná ještě ani nebylo třicet. Krátké vlasy ostříhané na ježka, světlá košile s krátkým rukávem a tenká vázanka. Podali jsme si ruce a já si sedl do křesla naproti němu, aniž bych čekal, až mě vybídne. Mezi námi byl obrovský stůl, připomínající pingpongový.

Vautier si sedl na stranu do nízkého křesílka ke konferenčnímu stolku u celoplošné prosklené stěny, za kterou večerní soumrak pomalu pohlcoval panorama toho skvělého města Baltimore.

„Takže co nám nesete, pane Grimwoode?“

Zůstal jsem na něj zírat skoro s otevřenou pusou.

„Prosím? Já vám měl něco přinést? O tom mě tady váš sekretář neinformoval,“ řekl jsem a kývl k Vautierovi, který se zatvářil, jako kdyby snědl citron.

„Očekával jsem, že mi předložíte návrhy.“

„Návrhy? Já vám? Promiňte, ale asi jsem poslední půlrok nějak zaspal. Ono něco nebylo v pořádku?“

Harvey si povzdechl, jako kdyby před ním seděl beznadějný případ, se kterým je nucen konverzovat, ale který je skutečně tak beznadějný, že to prostě i přes veškerou snahu nejde. Ovšem já opravdu nebyl v obraze a chtěl jsem, aby mě do obrazu uvedl on.

„Žádnou reklamaci jsme v termínu, který je uvedený ve smlouvě, od vás neobdrželi,“ řekl jsem a přehodil si nohu přes nohu. V Harveyových očích se zajiskřilo. Nemělo smysl ho podceňovat. Budil dojem mladého tygra, který se chystá skočit po kořisti.

„Takže co kdybychom si přestali hrát na blbce a vyložili karty?“ zeptal se mě s úsměvem a z očí už mu nelítaly jenom jiskry, ale přímo sirné ohňostroje. Snažil jsem se napodobit jeho pokrivený úsměv. Pak jsem řekl:

„Možná by bylo dobré si nejdříve zvolit téma, o kterém budeme diskutovat. Možná mě budete muset uvést do problematiky.“

„Takže v tom míníte pokračovat.“

„Fakt nechápu v čem.“

Harvey zavrtěl hlavou, což asi mělo znamenat naprostou beznaděj. Naprostou beznaděj nade mnou. Beznadějný případ.

„Dáte si kafe?“ zeptal se najednou, čímž mě dokonale vyvedl z rovnováhy. Čekal jsem smeč k zadní lajně, a on dal padáček těsně za sít'. Rotovaný padáček.

„Ne. Díky... nedám si kafe. A myslím, že budeme asi brzy hotoví, protože každý komunikujeme jiným jazykem. Řekněte mi, co po mně chcete, já vám řeknu ano, nebo ne, a pojedu domů.“

Vautier v křesílku u prosklené stěny se tlumeně zasmál. Nechápal jsem proč.

„Volal jste Sterlingové.“

„Ona má zákaz telefonátů?“

„Co jste po ní chtěl?“

„To myslíte vážně?“ zíral jsem na něj udiveně.

„Jistě že to myslím vážně. A řeknu vám ještě něco. Už mě začínáte srát.“

Změna jeho slovníku opět způsobila, že jsem byl ve střehu. Harvey začal být nervózní. A to hodně nervózní. Což by mohla být výhoda pro mě, i když jsem zatím opravdu nevěděl, oč tady vlastně jde. Musel jsem mu smeč vrátit taky, až k zadní lajně.

„V tom případě je to jedna jedna, protože vy mě serete taky.“

„Cože?“

„Takže navrhuji to tady ukončit, protože nevidím jediný důvod, proč bychom se měli navzájem srát.“

Vstal jsem ze židle.

„Sedněte si,“ vyštěkl Harvey a začal si hrát s propiskou na pingpongovém stole. Posadil jsem se. Ani ne proto, že bych z něho měl vítr, ale spíše jsem byl zvědavý, co to všechno má znamenat.

„Takže vy jste se rozhodl, že v tom budete pokračovat,“ řekl po chvílce, když bylo jasné, že já žádný další družný hovor zapřádat nebudu.

„Nevím v čem.“

„V tom, co začal váš kolega Graham.“

„Bohužel fakt nevím, co Benny začal, takže v tom ani nemohu pokračovat.“

„Váš telefonát Sterlingové nesvědčí o tom, že byste nevěděl, o čem jde.“

„Nemluvil jsem s ní. Je mrtvá.“

„Jistě. Tragicky zahynula.“

„Ve stejný den jako pan Graham. Dost zvláštní.“

„Skutečně?“ pousmál se Harvey. Najednou se tak nějak uvolnil. Jako kdyby už mu bylo všechno jasné. Jako kdyby se konečně dopátral rozuzlení zápletky, jako kdyby konečně to puzzle složil a teď se mohl jen kochat nádherným výsledkem.

„Odvedeš pána k autu,“ řekl Harvey strohým oznamovacím tónem Vautierovi. Ten vstal, protáhl si nohy a řekl:

„Jasně.“

Pak se otočil ke mně.

„Tak jdeme.“

„To je všechno, co jste mi chtěl?“ zeptal jsem se Harveye.

„Všechno. Děkuji za váš čas.“

„To jsme mohli vyřídit i po telefonu.“

„Nemohli,“ řekl a já teprve za pět minut pochopil proč. Skutečně to nešlo vyřídit po telefonu.

17.

Ve výtahu na mě Vautier nepromluvil ani slovo. Já na něj taky ne. Sjeli jsme až dolů do podzemních garáží. Do skutečných garáží, kam sjelo asi i mé auto, i když jsem ho tam nikde neviděl. Bylo jich tam totiž zhruba padesát. A pak ještě asi sto dalších parkovacích míst. Obrovský prostor podpíraný kruhovými sloupy byl ozářen pouze nazelenalým nouzovým osvětlením. Přešli jsme na druhou stranu.

„Nikde tu nevidím své auto,“ prohodil jsem.

„Není tady,“ řekl Vautier a vytáhl z podpažního pouzdra pistoli. Byla skutečně šedá a byl to devítimilimetrový luger.

„Posral jsi to,“ řekl a namířil na mě.

Nevěřil jsem vlastním očím. Byl úplně mimo. Ten vůl byl tak mimo, že snad vůbec nevěděl, že mě nemůže jen tak odprásknout.

Nevěděl, že já jsem hlavní hrdina tohoto příběhu a že jako takový z něj nemůžu zmizet hned na čtyřicáté třetí stránce. Pabl. Navíc ani nevěděl, že jsem zároveň i vypravěč. Můj největší trumf. Vautier byl naprosto vylízaný debil. Mířil na mě šedivou zbraní a byl úplně mimo. Usmál jsem se na něj, jak nejlíp jsem dovedl. Pak to zmáčkl.

II.

Démoni

18.

Bylo to zvláště zelené. Představte si, že by se vám porušil barvocit a vy neviděli červenou, modrou ani žlutou, ba ani čistou bílou, ale jenom zelenou. Něco jako černobílá fotka, ale místo černé by byla zelená. Ale ne zase tak úplně. Po deseti minutách už jsem viděl i slabý náznak červené. Vlastně zelenočervené, zelenožluté a zelenomodré a zelenobílé. A to všechno navíc v noci. Nade mnou bylo nebe plné hvězd a čtyři zelené kotouče měsíců. Každý jinak velký. Hvězdy byly zelené a měsíc taky. A všude kolem mě hromady odpadků. Ne hromady. Hory. Celá pohoří. Byl jsem v krajině tvořené odpadky. Byl jsem v pekle.

19.

Peklo jsem si vždycky představoval trochu jinak. Jako že to bude obrovská žhnoucí jeskyně, uvnitř plno velkých černých kotlů, pod kterými je rozdělán oheň, a v kotlích se smaží hříšníci. Někdo má vodu jenom teplou, a někdo přímo vařící, podle jejich chování na Zemi. A mezi tím vším pobíhají narudlí odporní skřeti s ocasy a chlupatými pařáty a pořád se šklebí a slintají. V každém případě bylo peklo v mých představách červené, a nikoliv zelené. Tohle bylo

zelené, takže to možná ani peklo nebylo. Možná to bylo jenom předpekli.

20.

Byla to skutečně krajina vytvořená odpadky. Nazelenalá krajina s nazelenalými odpadky. Ale vůbec to přitom nebudilo dojem gigantické chaotické skládky, kde jsou odpadky jen tak nahodile naházené na sebe, ale struktura odpadků, mezi kterými jsem se ocitl, opravdu vytvářela krajinu. Nebo spíše něco mezi volnou krajinou a městem, protože zde byly cesty či silnice mezi příkrými stěnami tvořenými slisovanými auty, starým nábytkem, plastovými láhvemi, železným šrotem, ledničkami a sporáky, radiátory, motory, skleněnými láhvemi a prostě vším, co jsou schopni lidi vyhodit – což je vlastně téměř všechno.

Někde byly dokonce vybudovány schody (opět vyskládané z odpadků) vedoucí na další terasovitou úroveň, ze které pak třeba vyrůstala dvousetmetrová hora nebo spíše mrakodrap. Bylo to fascinující a zároveň úděsné, zvláště pak při nazelenalém nasvícení.

Racionální vyhodnocení situace bylo následující: Nacházel jsem se buď v kómatu, nebo pod účinkem silných halucinogenních drog. Jenomže když jsem si sáhl na ruku, tak jsem dotek cítil. Což bych v kómatu neměl. Ani v halucinacích. Košili jsem měl celou od krve, a když jsem si ji vyhrnul, měl jsem v břiše obrovskou díru se spálenými okraji. Bylo to nechutné a odpudivé. Průstřel.

Nechápal jsem to. Necítil jsem bolest. A když jsem si prsty sáhl dovnitř, cítil jenom ty prsty. Ale bolest ne. Takže jsem byl možná totálně ochrnutý. Jenže to bych zase nemohl hýbat rukama nebo nohama. Takže jsem ochrnutý nebyl. Ale jak to, že jsem necítil bolest? Možná jsem měl ochrnuté jenom některé nervy. Ty uvnitř kůže. Ale ty celkové, co dávají povely nohám a rukám a krku, ne. Nebo jsem měl krev zředěnou morfiem. Hodně zředěnou.

Nikdy jsem podobný stav nezažil. Necítil jsem bolest, ale přitom cítil svoje tělo. Zavřel jsem oči a potom je znovu otevřel, ale nezměnilo se vůbec nic. Dokonale věrná halucinace, která

umožňovala, aby si člověk dokonce sáhl na předměty kolem sebe a cítil je.

Obešel jsem podivnou strukturu vymodelovanou ze starých koberců, nebo z čeho, o objemu čtyřpodlažního baráku a úzkou uličkou se dostal na něco, co by mohlo vzdáleně připomínat náměstí. Morbidní krajina Salvadora Dalího. Začínal jsem si zvykat na zelený přísvit, který mi zpočátku připadal tak úděsný. Nepochybně by to byl skvělý svět pro Greenpeace. A taky jsem si vzpomněl na Wellsova Zeleného lučištníka, který by si to tu určitě taky vychutnal.

Naproti jsem zahlédl pohyb, a když jsem zaostřil, zjistil jsem, že je to postava. Seděla na zemi před otvorem ústícím do hory odpadků. Vydal jsem se napříč nazelenalým náměstím, jehož dlažba byla tvořena nazelenalými šutry. Byl to skutečně člověk. Nejsm tady sám. První dobrá zpráva. Možná je to taky člověk v kómatu, ležící na vedlejším lůžku. Naše kómatové halucinace a představy se spojily do jednoho světa. Pátral jsem v paměti, jestli už byl někdy takový případ vůbec popsán. Jestli se mohou spojit dvě kómatické mysli a vytvořit jeden jediný kómatický svět.

21.

Byl to Ezalyeh, jak mi oznámil, když jsem došel až k němu. Měl na sobě dámský tmavý kabát se stříbrnými knoflíky a všechno, co z něj čouhalo, bylo porostlé jemnou nažloutlou srstí, takže vypadal jako labrador, ovšem spíše v lidském než ve zvířecím těle.

„Ty seš tu nověj,“ řekl nakřáplým hlasem. Byl neurčitého věku. Mohl mít třicet stejně jako čtyři sta.

„Jo. Jsem tu nověj. A kde vlastně?“

„No tady.“

„A kde je to tady?“

„Prostě tady. Nijak se to tu nejmenuje. Jediný termín pro to je prostě TADY. Chceš panáka? Provozuju bar.“

„Předpokládám, že se jmenuje U zelené ratolesti.“

„Ne... Jmenuje se EZALYEH. Po mně.“

„Mohl bych si na tebe sáhnout?“

„Proč?“

„Jen tak... Jestli nejsi jenom přelud nebo má halucinace.“

„No dovol... Nejsem přelud. Jsem Ezalyeh.“

„Ale sáhnout si nemůžu.“

Natáhl ruku. Místo nehtů měl drápy.

„Tak si sáhni, když ti to pomůže.“

Sáhl jsem si. Srst byla velmi jemná. Možná myší. A byl studený, nepřírozeně studený.

„Jdeš na toho panáka, nebo ne?“

„Tak jo,“ řekl jsem, protože mě v tu chvíli nic jiného nenapadlo a bude nejlepší, když prostě jakýmkoliv přeludem nebudu odporovat a celý se jim poddám. Postava lidského labradora vstoupila do otvoru ve stěně z odpadků. Vešel jsem za ním. Bylo divné, že i když to bylo skutečně všechno vytvořeno pouze z toho, co lze najít na skládce, vůbec to nepáchlo. Prošli jsme úzkou nízkou chodbou, v níž kupodivu nebyla tma, ale pořád stejné zelené příšeří, a ocitli se v prostoru deset krát deset metrů, jako by v hoře někdo vydlebal jeskyni. Skutečnou jeskyni v hoře odpadků. Neskutečné. Stěny pochopitelně nebyly rovné, ale všude z nich vyčnívala prkna, kusy železa, staré hadry, plastové krabice, dřevěné trámy, televizory, mixéry, pračky, sekačky, počítače, kabely, jízdni kola, hadice, nádobí, žaluzie, pneumatiky a plechovky.

„Čím tu svítíte?“ zeptal jsem se, když jsem se posadil na starou bednu k barovému pultu vytvořenému z knižního regálu.

„Ničím... Svítí to samo,“ řekl Ezalyeh a sehnul se pod pult, odkud vytáhl láhev skotské.

„Co samo svítí?“

„Všechno. Nevidíš? Svítí tady úplně všechno.“

Ezalyeh nalil na centimetr do dvou skleniček.

„Jak často vás tu zásobují?“ zeptal jsem se.

„Nijak. Mám jen to, co najdu,“ máchl srstnatou rukou kolem sebe. Kolem nás nebylo nic, jen samé odpadky.

„Trvá strašlivě dlouho, než se tu podaří najít celou láhev. Už jsi někoho viděl, aby vyhodil láhev whisky? Střepů je tu víc než dost, ale tohle je skutečný poklad. Naštěstí tu zase není takový provoz, aby mi moje malé zásoby nevydržely věčnost.“

Hodil jsem do sebe půlku skleničky. Příjemně to hrálo v břiše. Jestli šlo o halucinaci, byla dokonalá.

„Takže nával tu není.“

„Ani náhodou.“

„Kdy tu byl naposledy někdo přede mnou?“

„Těžko říct.“

„Měsíc? Šest měsíců? Rok... Pět let?“

„Fakt to nejde říct.“

„Nechceš.“

„Nic takového tu neexistuje,“ řekl a hodil do sebe panáka na ex. Strašlivě se přitom zašklebil.

„Co tu neexistuje?“

„Ani měsíc, ani rok. To bys mohl říct na Zemi, ale ne tady.“

„Co tu neexistuje?“

„Čas.“

„Tady neexistuje čas?“

„Ani trochu.“

„No počkej... A jak teda měříte den a noc?“

„Tady žádný den ani noc není.“

„Jak není?“

„Prostě není.“

22.

Čtyři zelené měsíce osvětlující přízračnou nepotřebnou a odhozenou krajinu jako by se mi vyloženě vysmívaly. Ale už mi bylo líp. Měl jsem v sobě dva panáky skvělé whisky, z nichž mi ovšem polovina vytekla dírou v břiše. Ale nepovažoval jsem to za velkou újmu. Hlavně že mi prošly hrdlem, protože ve střevech stejně žádné chuťové buňky nemám.

Rána ještě pořád nepřišla k sobě, což bylo dobře. Děsil jsem se toho, až to začne opravdu bolet, protože byla ošklivá. Hnusná.

Hraběnkou von Neuwirth jsem potkal hned poté, co jsem opustil Ezalyehův bar. Že by se do našeho společného kómatu dostal další pacient? A navíc ze ženského oddělení? Neuvěřitelné.

Narazil jsem na ni v něčem, co připomínalo park vytvořený pomocí starých koberců a hadrů. Opravdu, některé skulptury vypadaly jako keře, včetně pestrobarevných květů, pokud se tady dá mluvit o něčem pestrobarevném, protože všechno bylo nazelenalé. Ale už jsem si začal pomalu zvykat a opravdu zjišťovat, že přes zelenou pronikají i další barvy. Byla tu fontána sestavená ze samých jízdnicích kol a zahradních hadic. Byla tu obří sekvoj stlučená z prken. Fascinující. Jako by někdo strom porazil, nechal jej rozřezat na prkna a z nich potom zase ten strom stloukl dohromady. Bylo to doslova nepochopitelné.

„Zbožňuji orchideje,“ řekla mi na uvítanou a podala mi ruku hřbetem nahoru, jak to dělávají dámy z historických filmů. Políbil jsem ji. Také ona byla dokonale hmotná. A navíc nebyla studená jako Ezalyeh, ale měla normální lidskou teplotu. Na hlavě se jí skvěl klobouk, skutečný nádherný klobouk s uschlými květy orchidejí kolem dokola a pod ním vlasy barvy písku mořských pláží. Její modrobílé šaty s bohatě našasenými kanýry připomínaly kostým z ochotnického divadla a na krku měla korále vytvořené z jednotlivých kláves počítačové klávesnice. Uprostřed, přesně ve žlábků mezi řádky, byl ENTER.

„Novej, co?“ řekla a sedla si na lavičku, která byla skutečnou parkovou lavičkou. Srovnala si bohaté šaty na kolenou a řekla:

„Vy jste určitě člověk.“

„A vy ne?“ zeptal jsem se a posadil se vedle ní.

„Právě že já taky.“

„A on je tu ještě někdo jiný?“

„Ještě jste se nesetkal se žádným z démonů?“

„Démoni?“

„Je jich tu plno.“

Přeběhl mi mráz po zádech.

„Aha... možná jo. Říkal si Ezalyeh. Měl na sobě takovou divnou žlutou srst.“

„A má bar na dvacátém šestém náměstí.“

„Jo... je to možné. Kousek odsud.“

„Tak to je démon.“

„Skutečný démon?“